

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3765/2021
02.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници из породичних односа тужиоца АА из ..., чији је привремени старатељ ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Михајловић, адвокат из ..., против тужених малолетних ВВ и ГГ, на непознатој адреси, чији је законски заступник мајка ДД, сада на непознатој адреси, ради укидања обавезе издржавања, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 29/21 од 03.02.2021. године, на седници одржаној 02.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 29/21 од 03.02.2021. године.

Образложење

Основни суд у Крушевцу, пресудом П2 558/20 од 04.11.2020. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, да се укине његова обавеза да на име доприноса за издржавање малолетне деце, тужених ВВ и ГГ, сада са непознатом адресом, месечно плаћа њиховој законској заступници ДД, укупно 4.000,00 динара, како је то одређено пресудом Општинског суда у Крушевцу П 1797/06 од 07.06.2006. године. Одлучио је и да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж2 29/21 од 03.02.2021. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Крушевцу П2 558/20 од 04.11.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Општинског суда у Крушевцу П 1797/06 од 07.06.2006. године, разведен је брак између тужиоца АА, рођеног 1966. године и његове супруге, законске заступнице тужених, ДД, рођене 1982. године. У том браку је рођено двоје малолетне деце и то ВВ ...2002. године и ГГ ...2004. године. Наведеном пресудом, малолетна деца су поверена мајци ДД на самостално вршење родитељског права, а тужилац АА је обавезан да на име издржавања своје малолетне деце плаћа месечни износ од по 2.000,00 динара, односно укупно 4.000,00 динара за оба сина, законском заступнику мајци ДД, почев од 04.12.2006. године. Тужилац је расељено лице са подручја Аутономне покрајине Косово и Метохија и живи у Он нема непокретности на своје име на територији Града ... и корисник је привремене накнаде коју исплаћује Национална служба за запошљавање расељеним лицима са подручја Аутономне покрајине Косово и Метохија, у месечном износу од 8.526,00 динара. Тужилац се издржава од наведене привремене накнаде, која не задовољава ни његове основне потребе, због чега му помаже брат ББ, који му је постављен за привременог старатеља у овом поступку и који га обилази сваке суботе, обезбеђује му храну, одећу и обућу, док тужилац плаћа комуналне трошкове. Тужилац је дугогодишњи зависник од алкохола и од развода брака је често конзумирао алкохол, због чега је дошло до психичког и телесног пропадања, умањена му је способност за расуђивање и бригу о сопственим интересима, услед природе болести која је праћена телесном слабашћу и психичком измењеношћу и наступила је неспособност за рад, према налазу вештака психијатра, с тим што се исти није могао изјаснити о проценту и трајности ове неспособности, с обзиром на то да тужилац не иде на редовно лечење и да се доводи у питање употреба неопходних лекова, као и алкохолна апстиненција. Према одговору на тужбу од стране законске заступнице малолетних тужених, тужилац никада није плаћао доприносе за издржавање своје деце, ни у минималном износу по ранијој пресуди, грубо је игнорисао обавезу издржавања деце и у време када је радио за надницу, позивајући се на болест и неспособност за рад, при чему она сама издржава себе и децу радом у надници, а потребе деце су се због старијег узраста повећале. Она је у међувремену променила место пребивалишта и има уредно пријављено пребивалиште у ..., Град ..., на адреси где живи тужилац од којег се развела. Првостепени суд је поднеске и позиве достављао законској заступници малолетне деце, у складу са чланом 144. ЗПП, преко огласне табле суда, из којих разлога није био у могућности ни да саслуша законску заступницу малолетне деце на околност садашњих потреба малолетних поверилаца издржавања (тужба је поднета 17.02.2017. године).

Другостепени суд је закључио да је обавеза издржавања малолетне деце у конкретној ситуацији утврђена 2006. године у минималном износу од 2.000,00 динара месечно, да је у међувремену протекло 14 година, тако да су се потребе малолетне деце свакако повећале, имајући у виду и минималну суму издржавања, која се одређује на начин прописан одредбом члана 160. став 4. Породичног закона и која представља оријентациони фактор у погледу просечних месечних потреба малолетног детета, а која сада износи око 27.000,00 динара месечно. Затим, да је првостепени суд приликом одлучивања у овом поступку правилно водио рачуна о најбољем интересу малолетне деце у погледу њиховог права на издржавање од стране родитеља.

Одредбом члана 160. став 1. Породичног закона („Службени гласник РС“ број 18/05, 72/11 и 6/15) је прописано, да, издржавање се одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Одредбом става 2. овог члана, да, потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања. Одредбом става 3. овог члана, да, могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања.

Одредбом члана 167. став 2. тачка 1. Породичног закона је прописано, да, издржавање може да престане, када поверилац издржавања стекне довољно средстава за издржавање, осим ако поверилац издржавања није малолетно дете. Тачком 2. овог става, да, када дужник издржавања изгуби могућност за давање издржавања или давање издржавања постане за њега очигледно неправично, осим ако поверилац издржавања није малолетно дете.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да нема основа за престанак обавезе издржавања тужених од стране тужиоца, с обзиром на то да су у време закључења главне расправе пред првостепеним судом 04.11.2020. године тужени били малолетни, могућности тужених као поверилаца издржавања, њихов календарски узраст, висину утврђене обавезе издржавања правноснажном пресудом, као и могућности тужиоца као дужника издржавања, због чега су неосновани наводи ревизије о погрешној примени одредби члана 167. став 2. тачка 1. и 2. Породичног закона.

Стога, нису од утицаја на другачију одлуку овог суда ни наводи ревизије којима се између осталог указује да, тужилац као давалац издржавања нема средства за издржавање своје малолетне деце и да је потпуно неспособан за рад због болести и мајка им је способна за привређивање.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија тужиоца, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**